Opettajien kulttuurikisa 2026

Kirjoittanut Ilari Lahtela

Lasaruskone

I

Tuomaksen mustekynä pysähtyi. Hän oli tuskin päässyt alkuun, mutta ei enää tiennyt, miten olisi jatkanut viimeisintä lausettaan ja olisi oikeastaan halunnut pyyhkiä sen kokonaan pois. Vai että jo muinaiset stoalaiset… mitä hän sillä oli tarkoittanut? Hän pyöritteli kynää sormiensa välissä, nojasi kyynärpäänsä pöytään ja tuijotti ulos kahvilan suuresta, koko seinän kattavasta ikkunasta.

Ikkunan taakse seisahtunut tummapukuinen mies katseli ympärilleen sen näköisenä kuin hänelle olisi tehty vääryyttä. Vaikutti siltä, että kaikkien luonnonlakien mukaisesti hänen olisi jo pitänyt saapua perille, mutta oikeaa osoitetta ei löytynyt. Mies otti muutaman askeleen eteenpäin, pysähtyi ja kääntyi, ja jatkoi sitten matkaansa päinvastaiseen suuntaan. Häntä kohti käveli tummatukkainen nainen tiukoissa valkoisissa housuissa, puhtaanvalkoisessa paidassa ja korkokengissä, valkoinen lippalakki päässä, hengitysmaski kasvoilla, muotiliikkeiden ostoskasseja yhdessä ja vesipullo toisessa kädessä. He eivät näyttäneet huomaavan toisiaan. Tuomas mietti, kumpaan nainen mahtoi investoida enemmän, vaatteisiinsa vai vartaloonsa – molemmat näyttivät yhtä kalliilta.

Seuraavaksi Tuomas havaitsi tytön ja pojan, jotka kulkivat luontevasti käsi kädessä, vaikka vaikuttivat vielä liian nuorilta ollakseen kiinnostuneita toisistaan. Heidän takanaan, kuin pieni poiju ihmismeren yllä, keikkui isänsä harteilla kruunupäinen, vakavakatseinen tyttö vaaleanpunaisessa prinsessamekossaan. Liikenteenjakajan auringonkärventämällä ruoholla, selin kahvilaan, seisoi vanhus kuluneessa toppatakissa ja rähjäisissä shortseissa, avojaloin, ostoskärryjensä ylle kumartuneena. Hän näytti syventyneen etsimään sieltä jotakin muinaisista ajoista kätkettyä. Toimistorakennusten ja palmunlehvien lomasta näkyi kaistale kirkasta, vaaleansinistä taivasta.

Tuomas pakotti katseensa takaisin paperiin ja ajatteli stoalaisia. Hekin olisivat epäilemättä istuskelleet kahviloissa, mikäli sellaisia olisi aikoinaan ollut, tarkkailleet ohikulkijoita ja oppineet kokemastaan jotain – jotain, mistä hän ei nyt saanut kiinni.

Ajatus siitä, että ryhtyisi kirjoittamaan oikealla kynällä oikealle paperille oli vielä aamulla tuntunut Tuomaksesta järkevältä. Nyt hän kuitenkin jo epäili ratkaisuaan ja kaipasi tietokonettaan. Muistikirjan tummanruskea puhvelinnahkakansi tuntui miellyttävältä käteen, siinä oli koristeellisia reunapunoksia ja nyöri, jolla kirjan sai sidottua kiinni, mutta nuo ominaisuudet eivät tehneet kirjoittamisesta yhtään sen helpompaa kuin hänen uusi kynänsäkään, joka pyöri edelleen hänen sormiensa välissä ikuista, yksinäistä, edestakaista rataansa. Kirjakaupassa hän oli käynyt vain ostaakseen nämä välineet ja kirjoittaakseen niillä elämästään sekä ennen kuolemaa että sen jälkeen.

Tuomas hieroi ohimoaan. Jostakin syystä sen takana, jossakin siellä aivokuoren etuosassa, erilaiset sähköiset impulssit neuronien välillä tekivät nyt hänelle temppujaan, synnyttivät lisää ajatuksia ja kysymyksiä. Kenelle hän oikeastaan kirjoitti ja miksi, itselleenkö vai mielessään luomalle yleisölle? Oliko hän taas myymässä jotakin? Uskalsiko hän olla rehellinen ja kirjoittaa vain sen, mikä oli tärkeää ja oleellista? Aikaa oli enää muutama tunti. Viime kuukaudet olivat kuluneet kirjojen parissa ja koneella. Hän oli lukenut vimmaisesti, tehnyt taustatyötä, analysoinut tekstejä, alleviivannut tutkimuksia, keskustellut asiantuntijoiden kanssa. Nyt, kun ajatukset olisi pitänyt saada tiivistetysti paperille, hänestä alkoi kuitenkin heti tuntua siltä, että ne olivat sietämättömän pinnallisia ja merkityksettömiä. Pelkkiä tyhjiä kliseitä. Hän ei ollut Marcus Aurelius. Hän ei osannut kirjoittaa ja se häiritsi häntä, teki hänet levottomaksi.

Kirjoittaminen tuntui paljastavan Tuomakselle sen, mistä hän oli sisimmässään jo pitkään ollut vakuuttunut – että kaikesta varallisuudestaan, koulutuksestaan ja kokemuksistaan huolimatta hän oli lopulta täysin keskinkertainen ihminen, jonka menestymistä elämässä ei voinut panna sen enempää älykkyyden kuin lahjakkuudenkaan piikkiin, sillä mikään siitä ei kuulunut hänelle tai ollut hänen omaansa.

Ei hän älykkyyttään ja lahjakkuuttaan tietenkään kieltänyt. Hänen vanhempansa olivat menestyneet elämässään. Heiltä hän oli perinyt hyvät geenit, siitä ei ollut epäilystäkään. Heiltä ja muilta ihmisiltä ympärillään hän oli omaksunut myös ahkeruutensa, kunnianhimonsa ja sinnikkyytensä sekä monet muut vahvuutensa. Mutta entä sitten? Hän näki nyt selvästi, että elämässä ei ollut kyse mistään muusta kuin sarjasta merkityksettömiä tapahtumia ja niille annetuista inhimillisistä tulkinnoista. Luonnonvoimat olivat sokeita. Oli puhdasta sattumaa, että hän oli sattunut syntymään juuri tietyssä paikassa ja tiettyyn aikaan. Hän ei ollut saapunut tähän pisteeseen itse. Jokin toinen voima oli hänet tähän johtanut. Lopulta kaikki oli vain perimän, kasvatuksen ja ympäristötekijöiden aikaansaannosta, eikä hän ollut koskaan ollut vapaa valitsemaan toisin kuin oli valinnut.

Mikään tästä ei tietenkään tarkoittanut, etteikö elämästä voisi nauttia, ja niin Tuomas oli tehnytkin. Etenkin matkailu tuotti hänelle iloa. Niin oli ollut aina. Lapsena lomamatkat oli tehty kolmisin, vain hän, isä ja äiti. Hän muisti edelleen, miltä tuntui katsella, kun vanhemmat pakkasivat matkalaukkujaan. Hän oli ollut pienikokoinen lapsi ja laukut niin isoja, että niihin olisi hyvin mahtunut sisälle. Kerran hän oli itkenyt, kun äiti ei suostunut viemään häntä sellaisessa lentokentälle. Isä olisi suostunut. Hän muisti turvatarkastusten jännityksen, lentokapteenit loisteliaissa puvuissaan, lentokoneiden lounastarjoilut, uudet leimat passissaan, hotellien aamiaiset, lämpimät uima-altaat ja loputtoman auringonpaisteen sekä isovanhemmille lähetetyt postikortit, jotka oli saanut itse valita ja joihin hän oli kirjoittanut nimensä ja terveisensä hatarilla tikkukirjaimilla isänsä arvoituksellisen käsialan jälkeen. Hän muisti katseet, joita isä ja äiti lomalla vaihtoivat keskenään, ja joita hän ei silloin ollut ymmärtänyt.

Kaiken tämän hän muisti selkeästi. Aikuisena tehdyt matkat olivat noiden matkojen jatkumoa eikä mikään ollut pitkään aikaan estänyt häntä näkemästä juuri niitä kohteita, joita halusi. Kun maksoi tarpeeksi, sai aina sitä, mikä oli arvokkainta – tunteen siitä, että kokee jotakin täysin ainutlaatuista.

Tuomaksen mieleen palautui hänen äskettäin näkemänsä dokumentti Jugoslavian sodasta. Se oli kertonut italialaisista ja saksalaisista turisteista, joiden matkakohteina olivat olleet serbijoukkojen asemat piiritettyä Sarajevoa ympäröivillä kukkuloilla. Sieltä he olivat saaneet ampua kaupungin

asukkaita, kymmenien tuhansien eurojen maksua vastaan. Halvimpia kohteita olivat miehet, naisten ampuminen maksoi enemmän, lapsen ampumiselle oli erityistariffi. Tällaisia matkoja kutsuttiin Sarajevon safareiksi. Se, oliko koko ilmiö totta vai ei, oli kiistanalaista. Toisten mielestä kyse oli vain synkistä urbaanilegendoista, mutta Tuomaksen näkemys oli selkeä. Hän ei epäillyt. Hän oli uskonut välittömästi. Tietenkin niin oli käynyt. Niinhän markkinat toimivat. Kyse oli tarpeiden kohtaamisesta, kysynnän ja tarjonnan laista. Ihmiset olivat hyviä määrittelemään kaikelle hinnan. Tärkeintä oli vain ymmärtää, että tappaminen itsessään ei ollut turistien varsinainen päämäärä. Kyse oli ollut tarpeesta erottautua muista, noususta muiden yläpuolelle. Mielihyvä syntyi siitä, että tiesi olevansa erilainen kuin toiset. Se oli ollut rikkaiden miesten tapa todistaa itselleen ja toisilleen, että he voivat tehdä jotakin, mitä heitä köyhemmät eivät voi tai uskalla tehdä; jotakin sellaista, mitä enemmistö ihmisistä ei osaa edes kuvitella. Kyse oli ollut halusta ylittää rajoja. Sen tuottamaa nautintoa ei voinut verrata mihinkään muuhun.

Siinä missä Sarajevon safarituristit maksoivat mahdollisuudesta päättää toisten elämästä, Tuomakselle riitti omasta kuolemastaan huolehtiminen. Samasta ilmiöstä siinä toki oli kyse, Tuomas mietti, halusta hallita kohtaloaan teknologian avulla. Joillekin se merkitsi syväjäädytystä toivossa, että jonain päivänä heidän elämäänsä voitaisiin jatkaa. Toiset taas olivat valinneet päinvastaisen vaihtoehdon, itsemurhaklinikat. Tuomaksen nykyinen kotimaa Sveitsi oli jo kauan tarjonnut niiden palveluja, mahdollisuuden oman elämänsä päättämiseen juuri silloin kun se itse kullekin parhaiten sopi. Ilmaista se ei tietenkään ollut, sillä rahaa kului paitsi tarvittavien asiakirjojen käsittelyyn, myös lääkärin konsultaatioihin, itse toimenpiteen toteutukseen, viranomaiskuluihin sekä hautauspalveluihin. Byrokratia kyykytti kuolemaakin.

Kaikkea tätä Tuomas ajatteli, mutta ei saanut mitään siitä paperille. Hetken aikaa hän kuvitteli, miltä tuntuisi katsoa jonkun jalankulkijan lyyhistyvän yllättäen kadulle tarkka-ampujan luodin surmaamana. Osuman voima heittäisi lippalakin päästä. Hengityssuoja, hiukset ja valkoiset vaatteet tahriutuisivat verellä. Huora ei ehtisi edes ymmärtää mitä oli tapahtunut, kaatuisi vain maahan ja jäisi tuijottamaan kohti taivasta design-vesipullo kädessään, Guccin vaatteet kassista katulaatoille levinneenä. Sellainen pilaisi monen ohikulkijan ostoshalut.

Kahvilassa istuskelu alkoi nyt riittää Tuomakselle. Hän käänsi uuden, puhtaan sivun ja kirjoitti sille vain yhden lauseen. *"Kun minä herään henkiin, kuka herää henkiin?"* Siinä se oli, se häntä kiinnosti. Sitten hän sulki muistikirjan ja laittoi sen nahkasalkkuunsa yhdessä mustekynän ja lukulasien kanssa. Pöydälle hän jätti vain puoliksijuodun kupin mustaa kahvia. Toisin kuin kuolema, kirjoittaminen ei ollut häntä varten.

II

Redivivus Pharmaceuticals oli yritys, josta Tuomas oli lukenut ensimmäistä kertaa jostakin niistä monista julkaisuista, joita silloin tällöin selaili ammattinsa puolesta. Artikkeli oli käsitellyt yrityksen perustajaa ja tämän kutsumusta pysäyttää ihmisen ikääntyminen. Kyse oli perinteisestä transhumanistisesta biohakkeroinnista, johon kuului geenieditointia, kantasoluterapiaa ja verensiirto-ohjelmia. Ei siis mitään poikkeuksellista, ei painavaa syytä tehdä sijoituspäätöstä. Kun yhtiö hieman myöhemmin ilmoitti uudeksi tavoitteekseen herättää kuolleita henkiin, oli tilanne muuttunut. Se oli käänne. Tuomas vaistosi harvinaisen mahdollisuuden.

Yrityksen ensimmäinen valmis tuote, Lasaruskapseli, esiteltiin julkisuudessa pyhäinpäivän aattona vuonna 2026. Idea oli yksinkertainen. Jokainen kapselissa kuollut asiakas voitaisiin herättää henkiin vielä neljänkin päivän kuluttua. Koneen luvattiin olevan nopein ja tehokkain ihmisen keksimä keino saavuttaa itsetuntemusta ja elämänviisautta. Se tarjoaisi lopullisen vastauksen kysymykseen siitä, mitä rajan tuolla puolen on, mutta mikä tärkeintä, myös mahdollisuuden muuttaa oman elämän suuntaa tuon kokemuksen valossa. "Kuolema on elämän suurin opettaja", julisti Redivivus, ja heidän missionaan oli tarjota jokaiselle tilaisuus kohdata tuo tuntematon opettaja – kasvokkain, turvallisesti, ja tieteellisen kontrolloidussa ympäristössä.

Luonnollisesti tällainen liiketoiminta herätti myös vastustusta. Monista koko ilmiö oli ainoastaan mauton esimerkki eksistentiaalisesta extreme-urheilusta. Paavi tuomitsi koneen jyrkkäsanaisesti kiertokirjeessään *Humana limina*, jossa hän nimesi sen osaksi nykyajan "kuoleman kulttuuria". Toisia ärsytti se, että hinnoittelunsa vuoksi kone oli täysin tavallisen kansan ulottumattomissa: enää edes kuolema ei kohdellut ihmisiä tasa-arvoisesti. Vatikaanin arvosteluun Redivivus vastasi pääsiäisviikolla mainoslauseella "Koe Kuolema ja Ylösnousemus". Yhtiön pörssiarvo nousi

pilviin. Hieman myöhemmin, kesäkuun kynnyksellä, se julkaisi edustavuuskiintiöt ja erityishinnaston erilaisille vähemmistöryhmille.

Maailmanhistoria on täynnä esimerkkejä häikäilemättömistä huijareista. Suurin osa ihmisistä suhtautui luonnollisesti yrityksen lupauksiin epäuskoisesti. Todisteita alkoi kuitenkin kasautua nopeasti. Kone todella toimi. Siitä todisti asiakas toisensa perään sekä lukuisat puolueettomat tutkimusryhmät. Teknologinen läpimurto oli todellinen. Skeptikot hiljenivät. Alle vuosi julkistamisensa jälkeen Lasaruskoneella oli ollut huomattava joukko vaikutusvaltaisia ja varakkaita käyttäjiä, joista seuraavana vierastiloissa vuoroaan odotti tummapukuinen mies, yksi yritykseen jo varhain uskoneista suursijoittajista. Hän istui nahkanojatuolissa ajatuksiinsa vaipuneena, valmiina lähtemään elämänsä matkalle kohti tuonpuoleista ja takaisin. Sormiensa välissä hän pyöritteli mustekynää.

III

– Tahdotteko, että sydämenne pysäytetään?
– Tahdon, vastasi Tuomas.
– Sitoudutteko noudattamaan kaikkia teille annettuja ohjeita kuuliaisesti prosessin kaikissa vaiheissa?
– Sitoudun.
– Irrottaudutteko kaikista vaatimuksistanne omien aivojenne hallintaan?
– Irrottaudun.
– Luovutteko kaikista oikeuksistanne oman ruumiinne elintoimintojen ylläpitoon?
– Luovun.

Kysymyksiä esittänyt mies oli pukeutunut tahrattomaan ja rypyttömään, moitteettoman valkoiseen lääkärintakkiin. Hän oli vastuussa Lasaruskapselin ohjelmoinnista ja seisoi sen vieressä muun henkilökunnan tarkkaillessa tilannetta toimenpidehuoneen reunoilta. Tuomas seisoi lääkärin edessä ja vastaili kysymyksiin mekaanisesti. Niiden avulla varmistettiin hänen suostumuksensa operaatioon. Lainsäädännön vaatima muodollisuus, oli hänelle selitetty, minkä hän ymmärsi täysin. Tämänkaltaisista tilanteista ei selvinnyt ilman lukemattomia allekirjoituksia.

Kysymysten loputtua lääkäri ojensi kättään Tuomakselle. Tuomas odotti hetken ennen kuin tarttui siihen. Puristaessaan lääkärin kättä hän laski toisen kätensä tämän olkapäälle.
– Ei muuta kun tulta päin, tohtori.
Lääkintähenkilökunta puhkesi suosionosoituksiin. Tuomas kiersi kättelemässä loputkin läsnäolijat, vaihtoi heidän kanssaan muutaman sanan ja kiitti jokaista henkilökohtaisesti. Tämän jälkeen ylilääkäri nyökkäsi tiiminsä suuntaan ja vilkaisi rannekelloaan.
– Alasajon ensimmäinen vaihe aloitetaan ajassa 14.43. Asiakas on vahvistanut suostumuksensa.

Kun kone oli käynnistynyt, henkilökunta siirtyi asemiinsa ja Tuomas ohjattiin sisälle kapseliin. Siellä hän riisuutui, asettui makuulle ja otti vastaan ensimmäisen ruiskeensa. Johtava lääkäri katsoi Tuomasta silmiin, mutta jos hän tarkoittikin katseellaan jotakin, ei Tuomas osannut lukea sen merkitystä. Miehen kasvoja peitti kirurginen maski. Sitten lääkäri jätti Tuomaksen yksin sisälle, kääntyi toveriensa puoleen ja painoi kämmenensä laitteen kosketusnäytölle.
– Parametrit lukittu. Induktio käynnissä.
Kapselin ovet sulkeutuivat.

Vaaleansininen valo täytti huoneen, jonka katto ja seinät olivat yhtä valtaisaa näyttöruutua. Hiljaisuudessa saattoi selvästi tuntea oman pulssinsa. Tuomas yllättyi siitä, miten tasainen ja hidas se oli. Hän keskittyi noudattamaan annettuja ohjeita, suuntasi katseensa ylös kohtia kapselin kattoa ja hengitti syvään. Aurinko paistoi pilvien takaa. Aika alkoi hidastua. Hän ei tuntenut odottamaansa desinfiointiaineen hajua. Sen sijaan tuntui siltä, kuin olisi maannut puutarhassa illan viileydessä.

Odottaessaan, että rauhoittavat aineet alkavat vaikuttaa, Tuomas huomasi ajattelevansa Lasarusta. Ensimmäistä kertaa koko prosessin aikana hän tunsi odottamatonta yhteyttä tuohon mieheen – oli melkein kuin olisi tuntenut hänen läsnäolonsa kapselissa. Hän ajatteli sitä, kuinka kertomuksessa Lasaruksesta Lasaruksen oli herättänyt henkiin ihminen, mutta hänet herättäisi kone. Edistyksen merkkejä, epäilemättä. Ajat olivat muuttuneet kahdessatuhannessa vuodessa. Kenties tuonpuoleinenkaan ei olisi enää samanlainen paikka kuin aikoinaan. Ehkä päivityksiä

olisi tehty sekä taivaassa että tuonelassa. Tosin erilaiset organisaatiouudistukset ja -päivitykset menevät niin usein pieleen, että toivottavasti kuitenkaan ei.

Omat, epäilemättä lääkehoureiset mielikuvat alkoivat huvittaa Tuomasta, sillä periaatteessa hän ei pitänyt uskottavana, että tämän todellisuuden takana olisi yhtään mitään. Tilastojen valossa oli todennäköisintä, että hän heräisi neljän päivän kuluttua vailla minkäänlaista muistikuvaa siitä, mitä oli tapahtunut. Kuolema olisi mustuus, tyhjä aukko, vajoaminen olemattomuuteen. Ei muistoja, ei ajatuksia, ei tuntemuksia. Ei mitään. Samalla hän tiesi, että osalla ihmisistä esiintyi kuolemanrajakokemuksia, ja että niistä merkittävästi suurempi osa oli myönteisiä kuin kielteisiä. Oli siis pieni mahdollisuus sille, että hän kokisi pian jotakin varsin miellyttävää, ja häviävän pieni todennäköisyys sille, että hänen kokemuksensa tulisi olemaan negatiivinen. Oudolla tavalla Tuomaksesta alkoi tuntua siltä, että jos hänellä nyt olisi ollut mahdollisuus kirjoittaa muistikirjaansa, niin nyt se olisi onnistunut. Tuntui, että nyt hän osaisi. Tuntui samalta kuin lapsena ennen matkalle lähtöä. Mutta kaiken ehtisi myöhemminkin.

Tuomaksen elintoiminnot jatkoivat hidastumistaan. Hänen sormensa lepäsivät liikkumattomina paikoillaan, silmät painuivat kiinni. Kone hänen ympärillään heräsi eloon. Joustava, mekaaninen käsivarsi vailla niveliä työntyi hitaasti ulos keskeltä taivasta ja lähestyi ääneti hänen rintakehäänsä.

IV

Redivivuksen viestintäjohtajan toimistossa paloivat valot, vaikka kello oli jo yli puolen yön. Hänen silmänsä verestivät ja hän tuijotti näyttöpäätettään. Päivä oli ollut hänen uransa vaikein. Huominen ja lähipäivät tulisivat olemaan pahempia. Media ei jättäisi rauhaan. Hän siemaisi vettä juomapullostaan ja potkaisi viimein korkokengät jalastaan. Saatana. Huomenna ei varmaan ehtisi käydä edes salilla. Pelkkä ajatus raivostutti.

Vaikka tapahtuneeseen oli periaatteessa varauduttu, oli se silti tullut täytenä yllätyksenä. Koko ilta oli kulunut kriisikokouksissa ja jatkuvissa neuvotteluissa toimitusjohtajan, lääketieteellisen tiimin ja lakimiesten kanssa. Kuolinsyy oli vahvistettu ja vastuuvapaussopimukset kunnossa.

Välitöntä uhkaa yritykselle ei ollut. Fakta vain oli, että asiakas oli kieltäytynyt heräämästä henkiin ja pysyi itsepintaisesti kuolleena.

Hätäprotokolla toimi kuitenkin suunnitellusti. Toimitusjohtaja oli puhunut taitavasti hallituksen suuntaan ja onnistunut rauhoittamaan tilanteen. Hän oli muistuttanut jokaista siitä, että tilastollisesti näin pitikin tapahtua, ennemmin tai myöhemmin. Virhemarginaali oli pieni, mutta ei olematon. Ei ollut mitään syytä epäillä yhtiön toimintamallia. Lääketieteellinen johtaja puolestaan oli ilmoittanut yksityisesti, että epäili tapahtuneen syyksi asiakkaan perimässä piilevää geenivirhettä. Se selviäisi myöhemmin eikä sillä voisi nyt spekuloida. Tässä vaiheessa tärkeintä oli toimia juridisesti vastuullisesti ja sijoittajien etua ajatellen.

Viestintäjohtajalla oli kaikki tarvittava informaatio mediatiedotteen laatimista varten. Sen julkaisemista ei voisi viivyttää enää yhtään pidempään. Oli vain ajan kysymys, milloin tieto vuotaisi laajemmalle. Esikaupankäynti pörsseissä aukeaisi itärannikolla alle tunnin päästä. Hän luki tiedotteen vielä kerran. Hän oli hyödyntänyt sen muotoilussa yhtiön sisäistä kielimallia, syöttänyt sille kaikki tiedot tapahtuneesta sekä keskeiset avainsanat: kriisiviestintä, sijoittajasuhteet, vastuuvapaus. Ketään ei lopulta kiinnostaisi, kuka tiedotteen oli kirjoittanut. Se oli merkityksetöntä. Tärkeintä oli sisältö, ja sille lakiosasto oli jo näyttänyt vihreää valoa. Ei ollut syytä epäröidä. Kukaan ei ollut kyennyt havaitsemaan tekstissä yhtään virhettä.

Klikatessaan lähetä-painiketta viestintäjohtaja huomasi särön geelilakassaan ja tajusi, että sekin pitäisi käydä huoltamassa.

REDIVIVUS PHARMACEUTICALS – MEDIATIEDOTE

Julkaisuvapaa heti

Aihe: Protokollan poikkeamatilanne operaatiossa LZ-137

Redivivus Pharmaceuticals vahvistaa syvästi kunnioittaen, että kokeellisen transkliinisen residenssiohjelmamme aikana on ilmennyt peruuttamaton biologinen poikkeamatilanne. Vuonna 1972 syntynyt ulkomaalaistaustainen asiakkaamme on todettu menehtyneeksi sairaalaolosuhteissa hätäelvytystoimenpiteistä huolimatta.

Haluamme ilmaista vilpittömän osanottomme asiakkaamme omaisille ja läheisille tänä vaikeana ja syvästi murheellisena hetkenä. Kunnioitamme heidän yksityisyyttään, emmekä kommentoi tapauksen henkilökohtaisia yksityiskohtia tämän enempää.

Redivivus on toteuttanut onnistuneesti jo satakolmekymmentäkuusi (136) peräkkäistä transkliinistä sykliä ilman ainuttakaan fysiologista häiriötä. Tämänkertainen traaginen poikkeama on fysiologisesti äärimmäisen harvinainen. Alustavien sisäisten tutkimustemme mukaan kyseessä ei ollut laitteistovirhe tai teknologinen laiminlyönti, vaan asiakkaan yksilöllisestä, ennakoimattomasta solu- ja neurokemiallisesta vasteesta johtunut palautumiseste (fysiologinen hylkimisreaktio ennallistamisvaiheessa).

Muistutamme, että kaikki ohjelmaamme osallistuvat allekirjoittavat liittovaltion lääketieteellisen Advanced Autonomy and Transition -säädöksen mukaisen vastuuvapaus- ja tietosuojasopimuksen. Asiakkaamme oli täysin tietoinen kokeelliseen edistyneeseen teknologiaan liittyvistä fysiologisista riskeistä, jotka on avattu sopimuksen kohdassa 14.B (”Anoksia-indusoitu palautumattomuus”).

Redivivus Pharmaceuticals on keskeyttänyt uudet kapseliinastumiset vapaaehtoisesti seuraavaksi 48 tunniksi suorittaakseen rutiininomaisen datatarkistuksen yhdessä valvovien viranomaisten kanssa. Luottamuksemme teknologiamme perusrakenteeseen ja sen kykyyn uudistaa inhimillistä kokemuspiiriä säilyy horjumattomana.